

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **Ing. J. J.**, zastoupený JUDr. Ludmilou Krejčí, advokátkou se sídlem Starobrněnská 13, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 25. 6. 2014, č. j. 31 A 12/2014 – 41,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 25. 6. 2014, č. j. 31 A 12/2014 – 41, byla odmítnuta žaloba, kterou se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 27. 11. 2013, č. j. JMK 113372/2013, jímž bylo jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Břeclav ve věci dodatečného povolení stavby plotu (oplocení dětského hřiště) zamítnuto. Krajský soud v odůvodnění usnesení uvedl, že napadené správní rozhodnutí bylo vydáno dne 27. 11. 2013 a stěžovateli bylo doručeno dne 13. 12. 2013. Jestliže lze podle ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. podat žalobu do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo stěžovateli oznámeno doručením písemného vyhotovení, pak posledním dnem lhůty pro podání žaloby byl čtvrtek 13. 2. 2014. Byla-li žaloba k soudu podána dne 20. 2. 2014, byla podána opožděně. Krajský soud proto žalobu odmítl s odkazem na ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Podle stěžovatele je sice pravdou, že napadené

rozhodnutí bylo vydáno dne 27. 11. 2013, avšak od tohoto data nelze počítat žádnou lhůtu, neboť v den vydání rozhodnutí se s ním účastník řízení nemůže seznámit. Rozhodnutí odvolacího orgánu doručoval správní orgán I. stupně veřejnou vyhláškou podle ust. § 25 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), podle něhož se rozhodnutí považuje za doručené patnáctým dnem po vyvěšení, přičemž je třeba jej zveřejnit i způsobem umožňujícím dálkový přístup. Na elektronické úřední desce správního orgánu I. stupně však bylo rozhodnutí zveřejněno až dne 4. 12. 2013, takže doručeno bylo dne 19. 12. 2013. V souladu s ust. § 40 s. ř. s. začala běžet dvouměsíční lhůta pro podání žaloby dne 20. 12. 2013 a uplynula až dne 20. 2. 2014, tedy v den, kdy byla podána žaloba. Došlo i k nesprávnému vyznačení právní moci. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl zrušení usnesení krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský úřad ve vyjádření ke kasační stížnosti vyslovil souhlas se závěry krajského soudu. Napadené správní rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 13. 12. 2013, tj. patnáctý den po vyvěšení na úřední desce, přičemž právní moc byla vyznačena správně. Dvouměsíční lhůta pro podání žaloby uplynula dnem 13. 2. 2014. Adresáti rozhodnutí krajského úřadu byli v jeho záhlaví výslovně upozorněni na to, že se rozhodnutí vyvěšuje na úřední desce krajského úřadu a že patnáctý den od vyvěšení se rozhodnutí považuje za doručené. Na úřední desce Městského úřadu Břeclav bylo rozhodnutí krajského úřadu vyvěšeno pouze pro informaci, což bylo také výslovně uvedeno v rozdělovníku rozhodnutí krajského úřadu. S ohledem na výše uvedené krajský úřad navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem.

Pro určení počátku lhůta k podání žaloby je tedy rozhodné, kdy bylo napadené správní rozhodnutí oznámeno zákonem stanoveným způsobem. V daném případě bylo doručováno veřejnou vyhláškou, přičemž proti tomuto způsobu doručování stěžovatel žádnou námitku neuplatnil.

Doručování veřejnou vyhláškou je upraveno v ust. § 25 odst. 2 správního řádu. Podle citovaného ustanovení se doručení veřejnou vyhláškou provede tak, že se písemnost vyvěsí na úřední desce správního orgánu, který písemnost doručuje; na písemnosti se vyznačí den vyvěšení. Písemnost nebo oznámení se zveřejní též způsobem umožňujícím dálkový přístup.

Podle ust. § 19 odst. 1 věta první správního řádu doručuje písemnost správní orgán, který ji vyhotovil. V případě, že je rozhodnutí doručováno veřejnou vyhláškou, považuje se podle ust. § 25 odst. 2 poslední věta správního řádu písemnost za doručenou patnáctým

dnem po vyvěšení, pokud bylo v této lhůtě zveřejněno též způsobem umožňujícím dálkový přístup (elektronicky). Správní řád sice nevylučuje, aby doručovaná písemnost byla vyvěšena i na úředních deskách jiných správních orgánů, ale pro to, aby nastaly účinky doručení, je rozhodující pouze vyvěšení na úřední desce orgánu, který písemnost doručuje, nikoliv vyvěšení na jiných úředních deskách.

Ze správního spisu vyplývá, že rozhodnutí krajského úřadu bylo vyvěšeno na úřední desce krajského úřadu dne 28. 11. 2013 a téhož dne bylo zveřejněno také způsobem umožňujícím dálkový přístup (na elektronické úřední desce krajského úřadu). Byly tedy splněny obě podmínky pro řádné doručení rozhodnutí ve smyslu ust. § 25 odst. 2 správního řádu. Uplynutím patnáctého dne po vyvěšení rozhodnutí na úřední desce při současném zveřejnění způsobem umožňujícím dálkový přístup, tj. dne 13. 12. 2013, tedy bylo možno považovat napadené správní rozhodnutí za doručené.

Počítání lhůt pro podání žaloby je upraveno v ust. § 40 s. ř. s. Protože lhůta pro podání žaloby je určena podle měsíců, je třeba aplikovat pravidlo obsažené v odst. 2 citovaného ustanovení, podle něhož takto určená lhůta končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Protože dnem, který určil počátek běhu lhůty je den 13. 12. 2013, byl posledním dnem lhůty pro podání žaloby den 13. 2. 2014. Žaloba doručená krajskému soudu dne 20. 2. 2013 tak byla podána po uplynutí zákonné lhůty, a tedy opožděně.

S ohledem na výše uvedené proto Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit námitkám stěžovatele, ve kterých dovozoval, že žaloba byla podána včas, resp., že krajský soud pochybil, pokud žalobu odmítl. V daném případě byla žaloba podána po uplynutí zákonné lhůty. Z tohoto důvodu jsou irelevantní i navazující námitky uvedené v kasační stížnosti.

S ohledem na výše uvedené důvody Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel úspěch v řízení neměl a krajskému úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. prosince 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu